

«Veig Beloki com el meu successor»

ENTREVISTA A LANCE ARMSTRONG. Cinc vegades campió del Tour

XEVI XIRGO
Girona

En la primera entrevista que concedeix a Catalunya després de ser proclamat guanyador del Tour de França per cinquè cop consecutiu, el corredor del US Postal establert a Girona admet que no té tan clar que repetirà la victòria l'any vinent.

—Sempre va tenir clar que guanyaria el cinquè Tour?

—«Sí, sempre havia pensat que el guanyaria. Però la veritat és que no em pensava que fos per tan poca diferència. Pensava que guanyaria per dos o tres minuts, però no pas per la meitat.»

—Què donaria per guanyar el sisè?

—«El que hauré de fer és en-

trenar-me més a fons, perquè he anat perdent velocitat. El Tour és una prova molt dura, són tres setmanes d'esforç continuat que si no vas ben preparat després es nota molt. Aquest any no m'havia preparat prou, vaig tardar quatre minuts més que l'any 2000 a pujar l'Aup d'Uès. Sóc conscient que l'any vinent no podré anar a la mateixa velocitat que aquest any... Per això no estic tan segur de guanyar un sisè Tour.»

—És el primer cop que no n'està segur?

EL CINQUÈ TOUR

Ⓢ Sempre havia pensat que guanyaria, però no em pensava que fos per tan poca diferència

EL SUCCESSOR

Ⓢ Beloki és el corredor espanyol més complet. És el meu lògic successor

—«No, no n'estic segur. N'estic menys segur que altres vegades, però crec que això és bo. Això em motiva. Tot i que cal tenir en compte el que ha passat aquest any amb Beloki. El Tour és una cursa oberta en què una caiguda et pot fer abandonar. La sort t'ha d'acompanyar. Quan Beloki va caure, si no hi hagués hagut aquell camp que vaig haver de baixar, segurament jo també hauria hagut d'abandonar. Jo vaig tenir sort i Beloki, no. La frontera és molt fina.»

—Per tant, més motivat que mai?

—«Sí. Més que mai.»

—El fet d'haver guanyat el cinquè, li suposa més o menys pressió amb vista al sisè?

—«Menys pressió. Tot i això, aquest any, abans de començar el Tour, tothom del meu equip se sentia molt pressio-

nat. Els directors, els metges, els mecànics, nosaltres... Tothom estava molt estressat, abans del Tour. Intentar guanyar el sisè és un objectiu històric, però no es pot assolir sense relaxar-se primer, entrenar-se després, i finalment córrer com el que més. Necessitem relaxar-nos més, reduir la pressió amb vista al pròxim Tour.»

—El fet que vostè es passi tot l'any per preparar una sola prova, el Tour, li treu mèrits?

—«El Tour és la millor cursa ciclista del món. Jo em preparo només per a aquesta prova perquè s'ho val. Imagini's que corro el Giro i el guanyo, però després fracasso en el Tour. Llavors em dirien: per què vas anar al Giro?»

—Què el preocupa més amb vista al pròxim Tour: el poc avantatge que ha

A les dues planes, el ciclista Lance Armstrong fotografiat aquesta setmana, pocs després de l'entrevista, en un sofà i al pati interior de casa seva, al Barri Vell de Girona. / XEVI XIRGO.

obtingut aquest any o tot un altre any de sacrificis i entrenaments?

—«No estic content amb l'actuació d'aquest any. Per això ara estic molt motivat per fer-ho millor l'any vinent. En els anys anteriors, després de guanyar el Tour, ja no pensava en les pròximes edicions perquè sentia que era el que dominava la prova sense cap mena de dubte. I ara estic excitat per superar-me, per millorar els resultats amb vista a l'any vinent.»

—D'aquí a dos o tres anys, quan ja no corri el Tour, qui veu com el seu successor: Hamilton, Zubeldia, Vinokourov, Mayo?

—«Hamilton ho dubto, perquè té trenta-tres anys (somriu). Mayo... per guanyar el Tour cal ser un corredor complet. Mayo és un escalador explosiu, però el Tour és molt més que això... pots perdre quatre o cinc minuts en un sol dia. Beloki és el corredor espanyol més complet: escala bé, corre bé, i té un bon equip, tot i els problemes que ara hi ha. És el meu lògic successor. Ha estat segon diverses vegades, no té ni trenta anys, encara és jove. Veig Beloki com el meu successor.»

—Té enveja quan veu el suport espectacular que tenen els corredors de l'Euskaltel en etapes de muntanya? Ho dic perquè el ciclisme als Estats Units no acaba d'enganxar...

—«No. Sóc realista. El ciclisme no és un esport nord-americà. En canvi, al País Basc és l'esport nacional després del futbol. No, no... no tinc enveja. El País Basc és molt a prop d'on se celebra el Tour, i és més normal que hi hagi més

aficionats d'aquí que no pas d'americans.»

—Veuria bé que l'any vinent, quan a Barcelona se celebrarà el Fòrum 2004, el Tour es desviés fins a aquesta ciutat?

—«I tant! Ara bé, cal no oblidar que quan el Tour va passar per la ciutat d'Indurain, pensant que això l'afavoriria, va ser l'any que aquest no va aconseguir el sisè Tour. En

qualsevol cas, Barcelona és una gran ciutat. La més maca d'Europa juntament amb París.»

—En què pensa un ciclista, tantes hores dalt la bici?

—«Penso molt. Moltíssim. Mentre estàs competint, penses en com planifiques l'etapa. També penso en els nens, en la família, en l'equip, en què podem fer per millorar. Sempre penso. Tota l'estona estic pensant. Mai parlo.»

—Quantes hores s'entrena cada dia?

—«Depèn. Hi ha dies que dues i hi ha dies que vuit.»

—Se sent còmode com a centre de l'esport mundial?

—«Jo he escollit ser esportista d'elit, i sé el que això significa. Si pogués escollir, però, m'agradaria tenir més tranquil·litat. No puc negar que el fet d'estar al màxim nivell de l'esport mundial et permet tenir una sèrie de relacions, connexions i experiències que d'una altra ma-

nera no tindries. Però també és cert que prefereixo la vida privada. És una balança en què cal trobar l'equilibri entre la popularitat i gaudir de la vida.»

—És un dels motius pels quals es va instal·lar a Girona?

—«Per qualitat de vida, Girona és perfecta. És fantàstica, tot i que hi falten parcs amb gespa. A la Devesa hi hauria d'haver gespa. La llàstima és que aquí no trobo llocs difícils

DALT DE LA BICI

☞ Dalt la bici penso molt. En l'etapa, en els nens, la família... Sempre penso

VIURE A GIRONA

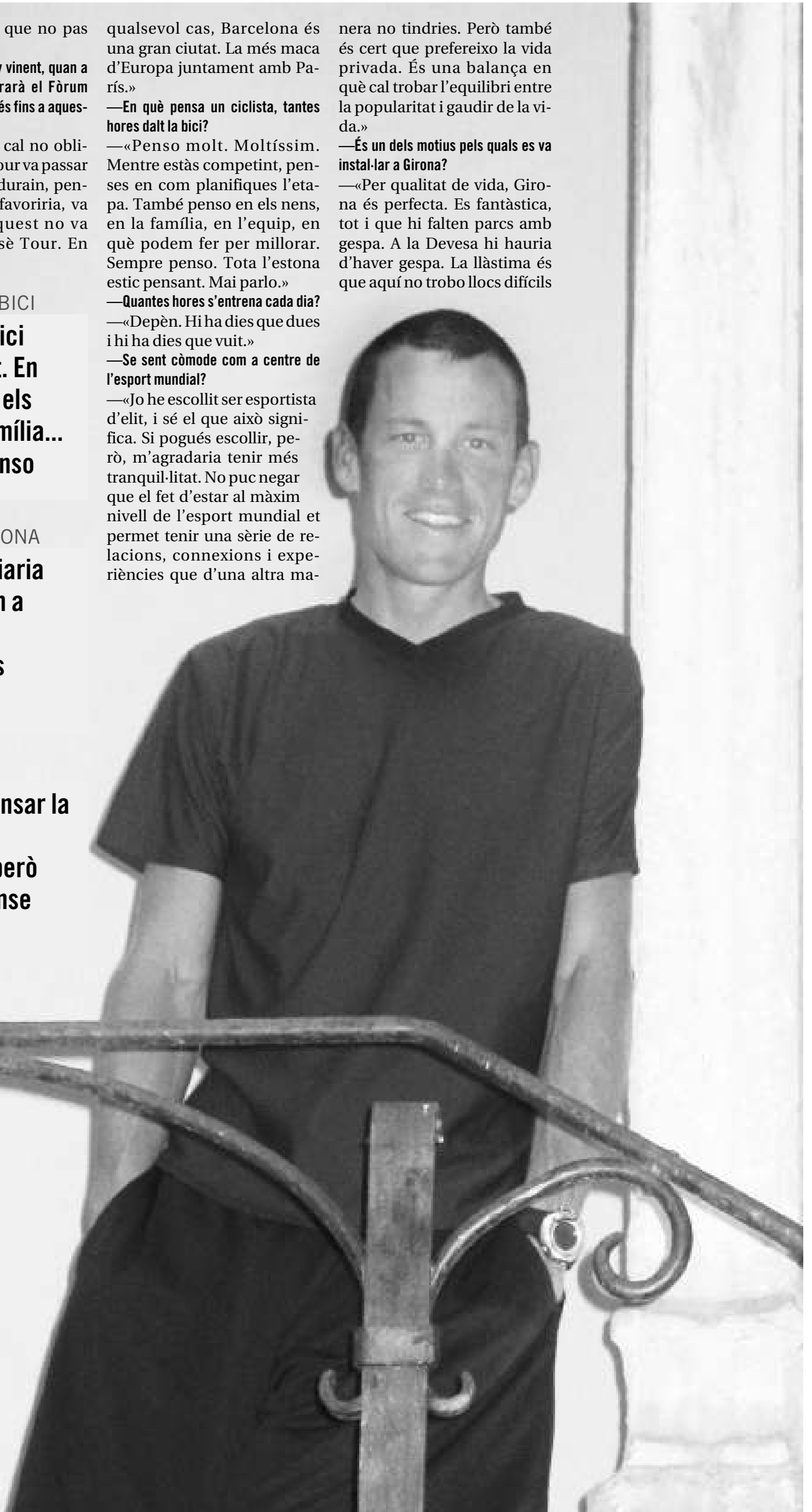
☞ No canviaria Girona com a ciutat per viure-hi. És fantàstica

CATALUNYA

☞ Cal defensar la cultura catalana, però sempre sense violència

Falsa alarma

Diuen que no va venir a Girona fins haver-s'hi passejat i comprovar que no l'aturaven cada dues passes. Hi viu però no s'hi prodiga. Potser és el reflex d'un caràcter que s'intueix reservat però no per això esquerp. Si no, no ens hauria rebut a casa seva —un privilegi, sabent que ha enviat escales avall més d'un periodista—, on, de reüll, veig les copes del Tour en un armari. Prefereix que no vingui fotògraf —ni fer-se fotos amb les copes— i quan desplego els apunts amb les preguntes esbufega: n'hi ha massa. Però és una falsa alarma. Ni és distant ni ens deixa penjats a mig qüestionari.

El ciclista nord-americà del US Postal Lance Armstrong, dalt del podi de la 14a etapa del darrer Tour, una cursa que ell sempre havia donat per fet que guanyaria però que admet que mai s'havia pensat que seria per tan poc. / EFE.

«Sé que demà mateix puc tornar a estar malalt»

per entrenar-m'hi. No hi ha ports de muntanya. Hi ha moltes pujades curtes o massa graduals. Les pujades no són pujades. Girona està envoltada de muntanyes altes però no hi ha carreteres perquè un ciclista s'entreni.»

—Vol dir que un dia deixarà Girona perquè no s'hi pot entrenar bé?

—«No, no, no. De fet, nosaltres ja tenim camps d'entrenament per preparar les curses. No canviaria Girona com a ciutat per viure-hi. És fantàstica, fantàstica.»

—Tot i viure a Catalunya, no es prodiga en actes públics. Fa pocs mesos, però, durant la Nit de la Comunicació, els gironins li van reconèixer la seva trajectòria atorgant-li el Premi Internacional Xifra Heras.

—«No solo assistir a actes públics perquè el meu pla d'entrenament és molt estricte. Per a mi va ser un honor rebre aquest homenatge. Jo no necessito actes de reconeixement popular, però vaig fer aquesta excepció perquè era en representació de molts sectors de la societat gironina... Va ser una

ELS HOMENATGES

⊕ **Va ser un honor rebre l'homenatge de la societat gironina en la Nit de la Comunicació**

nit meravellosa, hi havia molta gent... Vaig poder parlar amb el president Pujol...»

—Fa temps que està vinculat a Girona, a Catalunya. El temps suficient per saber o entendre les reivindicacions que des d'aquí es fan respecte d'Espanya?

—«N'estic al cas. S'hi està només sentint la gent parlant una altra llengua, veient que es tracta d'una altra cultura. Estic d'acord com es protegeix la llengua i la cultura catalanes. Això cal defensar-ho, però no pas per la via de la violència com passa al País Basc. En aquests casos la violència és ridícula. Sóc de Texas, i allà molts texans pensen que Texas és un país, però mai utilitzaran

EL CÀNCER

⊕ **Hi ha qui em veu com un exemple de superació. Això em motiva**

la violència. És de bojós sacrificar la vida de la gent per reclamar la independència.»

—La seva veritable lluita, però, la va mantenir l'any 1996 contra el càncer. Allò sí que va ser un triomf.

—«Aquest és el meu gran triomf, que no es pot ni vull comparar amb les victòries esportives. Sóc conscient que demà mateix puc tornar a estar malalt, i per això recordo molt la malaltia. Això m'ajuda a tirar endavant.»

—Què li diria a la gent que travessa aquesta situació?

—«És difícil fer recomanacions... És un gran problema, no és una malaltia comuna. Afecta tothom, la família, els

EL FUTUR

⊕ **Quan acabi la carrera esportiva, em dedicaré de ple a la lluita contra el càncer**

amics, els veïns. M'agrada que hi hagi gent que miri el Tour i que em vegi a mi com un exemple de superació. Pensar que hi ha gent que té la mateixa malaltia i que m'està mirant quan competeixo, per a mi és una gran motivació.»

—Va crear la Fundació Lance Armstrong dedicada a la lluita contra el càncer.

—«Sí. Sempre vaig pensar que calia transformar en positiva una experiència que per a mi havia estat negativa. Em calia transformar-la en positiva tant per a mi com per a la gent que pateix la mateixa malaltia.»

—Ho ha aconseguit?

—«Ha estat una experiència

molt més positiva i reeixida del que em pensava. En la fundació hem aconseguit molts diners. La feina que hi fem arriba a molta gent. Milers de persones s'han adreçat a la fundació.»

—Un cop superat el càncer, amb els èxits esportius que li han vingut al darrere, suposo que el més fàcil hauria estat oblidar-se'n.

—«Penso continuar sempre vinculat a la lluita contra el càncer. Durant la temporada penso molt més en el ciclisme, però un cop acaba treballa molt per la fundació i per d'altres organitzacions que lluiten contra el càncer. D'aquí a uns anys, quan acabi la meua carrera esportiva, em dedicaré de ple a la fundació, a la lluita contra el càncer. Serà la meua principal activitat.»

—Un cop es retiri, es quedarà a viure a Girona? O és millor Texas?

—«Sospito que mai viuré en un sol lloc. Mai hi he viscut. Penso que és bo per als meus fills que no visquin sempre a Texas, perquè tenir diverses residències ajuda segur a tenir una visió global del món.»